

Singurul Fiu al lui Dumnezeu

Singurul Fiu al lui Dumnezeu a fost Cel care a revelat dragostea lui Dumnezeu în lumea aceasta. El a revelat-o absolut personal, și aceasta a făcut-o nu pe baza unei simple comunicări, care I-a fost dată. Nici o creatură nu a fost capabilă să preia misiunea acestei revelării. Un înger putea numai să aducă omului un mesaj despre ceea ce se cuvine din partea omului față de Dumnezeu, dar inteligența cea mai mare a ființelor cerești nu putea face cunoscut ce era în inima Dumnezeului dragostei față de om. Dar pentru că Dumnezeu este dragoste, numai atotștiința poate înțelege pe deplin această dragoste nelimitată și numai atotputernicia poate s-o facă cunoscut pe deplin. Toate aceste însușiri laolaltă nu putea să le posede nici o creatură, ci sunt exclusiv proprii Fiului lui Dumnezeu în Ființa Sa. Da, această cunoaștere și aptitudine de a fi revelatorul dragostei divine sunt exprimate în Scriptură în denumirea Numele Fiului dragostei Sale: „*Singurul Fiu al lui Dumnezeu*”.

Darul Singurului Fiu al lui Dumnezeu

Expresia „Singurul Fiu” (monogenees) se referă în Noul Testament de cinci ori la Fiul lui Dumnezeu: ea se întâlnește numai în scrierile lui Ioan (Ioan 1,14.18; 3,16.18; 1 Ioan 4,9). În cele mai multe din aceste locuri înțelesul expresiei este determinat de legătura ei deosebită cu revelarea dragostei lui Dumnezeu. Singurul Fiu al lui Dumnezeu are exclusiv dreptul să fie Revelator al dragostei veșnice a lui Dumnezeu; așa este El prezentat de Duhul Sfânt în această revelație.

Când Domnul, după ce i-a explicat lui Nicodim importanța pământească a Împărăției lui Dumnezeu, trece la lucrurile cerești, El Însuși Se prezintă ca Singurul Fiu al lui Dumnezeu (Ioan 3,16.18). Ca „*Fiul Omului, care este în cer*” El, Cel atotprezent, vorbește apoi despre dragostea lui Dumnezeu pentru lume, dragoste, pe care El o cunoștea din veșnicie în Locașul lui Dumnezeu. Ce putea să fie mai potrivit pentru o temă cerească, decât dragostea lui Dumnezeu? Ce dar al cerului pentru lume putea să fie mai sublim decât Singurul Fiu? Deci aceasta – darul și motivul de a-L da – prezintă și revelează El în legătura plăcută a noțiunilor „Fiu” și „dragoste”.

Domnul nostru exprimă această dragoste a lui Dumnezeu prin cuvinte bine cunoscute de noi: „*Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe Singurul Său Fiu*”. Multe minuni sunt incluse în aceste cuvinte adânci. Este o minune în ochii noștri, că Dumnezeu trebuie să iubească și tot așa de minunat, că El trebuie să iubească lumea, care totuși este căzută în păcat și este guvernată de satan. Și această minune face parte din „*lucrurile cerești*”, care sunt prezentate credinței noastre în această frază.

În continuare este prezentată și puterea acestei dragoste: „*Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe Singurul Său Fiu*”. Măsura dragostei lui Dumnezeu pentru lume se exprimă prin aceea că El a dat pe Unul, Cel care era subiectul deosebit și exclusiv al sentimentelor Sale: pe Singurul Său Fiu. Această minune uimește credința noastră: Unul era la Dumnezeu în această relație de Fiu unică în felul ei și pe Acesta Dumnezeu L-a jertfit. Aceasta este învățătura acestui verset; și nu aceea, că Darul lui Dumnezeu era Unul, care ca Om a devenit Singurul Său Fiu, aceasta înseamnă, într-un proces evolutiv și în timpul, în care El a fost dat. Dacă filiațiunea Lui ar fi început în momentul întrupării Sale ca Om, de ce

atunci nu citim, că Dumnezeu a jertfit pe Fiul Omului? Dar nu, Singurul Fiu al lui Dumnezeu a fost dat.

Cităm ce un altul (W. Kelly) a scris cu privire la această temă: „Ce adevăr de necuprins conțin cuvintele: „*Fiul Omului, care este în cer*”. Aceasta ar fi fost imposibil să se spună, dacă El nu ar fi fost Dumnezeu, Fiul Tatălui; cu toate acestea, și aceasta are o importanță deosebită: se spune despre El ca Om, ca Mesia Cel lepădat, „*Fiul Omului, care este în cer*”. Întruparea nu a fost o simplă radiație sau revărsare a Dumnezeirii; de asemenea această Persoană, prin faptul că a devenit Om, nu a pierdut natura Sa divină (în sine însuși o mare absurditate), ci Unul, care voia să glorifice pe Tatăl și să împlinească planurile harului spre glorificarea lui Dumnezeu, a unit în Persoana Sa existența umană cu natura divină. De aceea El putea și să spună, și numai de El putea fi spus aceasta: „*Fiul Omului, care este în cer*”, tot așa cum El este Singurul Fiu, care este (deci, nu numai era) în sânul Tatălui. El este Cel care a dat mai mult decât un răspuns la întrebarea provocatoare a lui Agur, care a fost adresată profetic lui Itiel și Ucal: „*Cine s-a suit în ceruri și cine s-a coborât din ele? Cine a adunat vântul în pumnii lui? Cine a strâns apa în haina lui? Cine a hotărât toate marginile pământului? Cum se numește el și care este numele fiului său? Știi tu lucrul acesta?*” (Proverbe 30,4). Este Dumnezeu, nu este un om, care poate să întâmpine această provocare; dar este Dumnezeu, Cel care a devenit Om, da, Fiul Omului. Cât de mult este El cu adevărat competent să dezvăluie toate lucrurile – cele cerești, cele pământești, cele omenești și cele divine! El este cu adevărat Adevărul.”

Vrem să ne amintim, cine este Cel care rostește cuvintele: „*Cel care S-a coborât din cer, Fiul Omului, care este în cer*”. El vorbește ca Martor autorizat despre o relație cerească – despre Sine Însuși, Singurul Fiu al lui Dumnezeu. „*Cel care vine din cer este mai presus de toți. El mărturisește ce a văzut și ce a auzit*” (Ioan 3,31.32). Fiul a dat mărturie pe pământ despre ce în cer era adevăr și de aceea și filiațiunea în Dumnezeire este adevăr înainte de întruparea ca Om, înainte ca El, Fiul, pe care Tatăl L-a dat, să vină din cer. Aceasta este mărturia Fiului despre Sine Însuși.

Cine era deci Acela, pe care Dumnezeu nu L-a cruțat, ci L-a dat pentru noi toți (Romani 8,32)? Duhul Sfânt răspunde: „*Însuși Fiul Său*”. Dumnezeu nu ne-a sustras acest Dar nespus de mare, ci mult mai mult, în dragostea Sa El ne-a dat de bună voie pe Singurul Său Fiu. Să gândești altfel despre Fiul veșnic înseamnă prejudicierea slavei personale a Darului nespus de mare al lui Dumnezeu. Când Fiul Omului S-a înălțat la cer, El a intrat acolo unde *El a fost mai înainte*. El întreabă pe ucenicii Lui deznădăjduiți: „*Aceasta vă face să vă poticniți? Dar dacă ați vedea pe Fiul Omului suindu-Se unde era mai înainte?*” El își revendică dreptul la atotprezența lui Iehova, Cel care „*este Dumnezeu, sus în cer și jos pe pământ, și că altul nu este*” (Deuteronom 4,39), că El ca Fiu este concomitent în cer și pe pământ (Ioan 3,13).

Filiațiunea Sa, înainte ca El să devină Darul lui Dumnezeu dat lumii

Dumnezeu a dat pe Fiul Său, nu un rob. Puterea și sensul acestui text sublim poate fi înțeles numai dacă ținem seama că Dumnezeu a dat lumii pe Acel Unul care era Singurul Său Fiu. Gândește numai un moment, ce ar însemna dacă Dumnezeu ar fi dat pe acest Unul, pentru ca El ca Om să aibă parte de relațiile cu totul noi ale Singurului Fiu: aceasta ar face comparabilă

afirmația măreață a Domnului cu slujba diferiților robi în căile de guvernare ale lui Dumnezeu cu Israel și lumea.

Citim de exemplu, că Dumnezeu a dat poporului Israel judecători (Faptele Apostolilor 13,20), aceasta înseamnă, anumiți oameni, care au devenit conducători și domnitori peste popor. Dar în Ghedeon, Samson și alții de felul lor, nu a existat nimic care să poată glorifica dragostea lui Dumnezeu. În ei înșiși acești robi posedau o valoare morală mică. Ei nu au dat slujbei lor nici o strălucire prin caracterul lor personal excepțional; a fost mai degrabă așa, că slujba lor i-a înălțat. Dumnezeu a folosit pe acești robi să îndeplinească anumite misiuni; ei Îi erau nu numai subordonați în lucrare, ci ei aveau o valoare mai mică față de El și în natura lor.

Dar Darul din evanghelia după Ioan 3,16 este în totul de altă natură. În vers nu se spune nimic despre lucrarea care a fost încredințată Fiului. Valoarea acestui Dar este măsurată numai în personalitatea unică în felul ei a Aceluia care a fost jertfit – Singurul Fiu al lui Dumnezeu. Pentru exemplificare vom studia un exemplu din Vechiul Testament. Ce a acordat o valoare așa de mare dăruirii lui Avraam față de Dumnezeu? Patriarhul a jertfit pe singurul lui fiu (Evrei 11,17). Isaac era fiu *înainte* ca ei să urce amândoi pe muntele Moria și *înainte* ca el să fie pus pe altar. Valoarea morală a fetei de credință a lui Avraam a fost evaluată în ochii lui Iehova în acela pe care el la porunca Sa l-a jertfit – nu Ismael, ci fiul său, „singurul” lui fiu, Isaac, pe care îl iubea, în care erau cuprinse toate făgăduințele lui Iehova. Avraam a dat pe preaiubitul inimii sale, și Dumnezeu a evaluat ascultarea credinței sale după sentimentele sale pentru Isaac (Geneza 22,12.16).

În același fel este evaluat Darul lui Dumnezeu în Persoana pe care El a dat-o. Mărimea dragostei lui Dumnezeu – acel „fiindcă” – este comparabilă numai cu valoarea Singurului Său Fiu. El era Singurul Fiu, înainte ca El să fie dat și să vină în lumea aceasta. Filiațiunea este inseparabilă de Persoana Sa, ea nu se referă nici la o funcție și nici la o poziție de mediator, pe care El ar fi ocupat-o sau I-ar fi fost acordată pentru lucrare. Dumnezeu a dat pe Fiul Său, nu un rânduș. Și totuși, binecuvântat să-I fie Numele Său sfânt, El a fost slujitor, cu toate că El era Fiul, ca să slujească atât lui Dumnezeu cât și oamenilor.

Credința în Numele Său

În versetul 16 citim despre credința „*în El*” și în versetul 18 despre credința „*în Numele Său*”. „*Dar cine nu crede, a și fost judecat, pentru că n-a crezut în Numele singurului Fiu al lui Dumnezeu*”. Este remarcabil, că aici se folosește cuvântul „*Nume*”, și nu „*titlu*”.

Numele desemnează individualitatea unei persoane, se arată expresia, funcția sau slujba, și același titlu se poate folosi la un anumit număr de persoane diferite. Împărat este un titlu, el desemnează demnitatea regală și era valabil pentru David, Iosia, Nebucadnețar și tuturor celor care dețineau această funcție. David însă era numele fiului uns al lui Isai. Au fost mulți împărați în Israel, care au avut dreptul la acest titlu, dar numai unul s-a numit David.

Deci numele aparține personal aceluia care îl poartă, și dacă el a fost dat de Dumnezeu, atunci i se potrivea exact lui: de aceea Domnul a spus unuia din apostoli: „*Tu ești Petru*”. *Numele este expresia a ceea ce este o persoană; titlul descrie ce face o persoană.* „*Mântuitor*” este un titlu al Domnului: „*Căci astăzi, în cetatea lui David, vi S-a născut un Mântuitor, care este Hristos, Domnul.*” (Luca 2,11). Dar Numele Lui personal este „*Isus*”, aceasta înseamnă Iehova (Domnul) mântuie (Matei 1,21). Ideea mântuirii este

cuprinsă atât în nume cât și în titlu, dar titlul „*Mântuitor*” descrie lucrarea Aceluia care a venit, pentru ca lumea să fie mântuită prin El, în timp ce „*Isus*” exprimă cine este această Persoană, care a luat chip de Om – Iehova, Mântuitorul. În acest sens preamărește Moise în cântare salvarea lui Israel: „*Domnul este un războinic viteaz: Numele lui este Domnul*” (Exod 15,3).

Din felul de exprimare al Scripturii devine vizibil, că expresia „*Fiul lui Dumnezeu*” este mărturisit ca Nume, și nu ca titlu. „*Fiu*” arată spre Acela care este această Persoană binecuvântată, pe care Îl înconjura dragostea Tatălui, înainte de a fi lumea. Dacă „*Fiu*” ar însemna numai o funcție mediatore pentru un anumit timp în administrarea timpurilor, atunci „*Fiul lui Dumnezeu*” ar fi un titlu. Dar Scriptura nu confirmă un astfel de gând, chiar dacă ea ne spune repetat și accentuat că Acela care a preluat funcția înaltă de mediator între Dumnezeu și om este Fiul lui Dumnezeu; de exemplu, Scriptura ne arată în epistola către Evrei 5,5, că Acela, care acum a fost făcut Mare Preot în cer, este Fiul lui Dumnezeu.

Dacă revenim din nou la Ioan 3,18 și ne amintim că „*Numele Singurului Fiu al lui Dumnezeu*” cuprinde tot ce este El ca revelator al dragostei lui Dumnezeu – Fiul dragostei Sale – vedem mai clar ce vină îngrozitoare își ia omul asupra sa, dacă el refuză să creadă. Respingerea Fiului determină starea de necredință. „*Dar cine nu crede, a și fost judecat*”. El a lepădat pe „*Dumnezeu în Hristos*”. El „*n-a crezut în Numele singurului Fiu al lui Dumnezeu*”.

Piatra de încercare decisivă pentru soarta omului, care este revelată în acest loc, era o nouă trăsătură în căile lui Dumnezeu; ea a luat naștere prin prezența Fiului întrupat pe pământ, care era Darul dragostei lui Dumnezeu făcut lumii. Să nu crezi în Fiul este păcat. Aceasta o confirmă acum Duhul Sfânt (Ioan 16,9). Niciodată mai înainte Fiul nu a apărut în acest scop printre oameni și din această cauză omul și-a asumat o responsabilitate care mai înainte nu i-a fost impusă. Un profet trebuia ascultat, deoarece el vorbea în Numele lui Iehova, Cel care l-a trimis (Deuteronom 18,18.19), însă acum era necesar pentru oameni să creadă în Însuși Numele Celui care vorbește – în Singurul Fiu; Israel a trebuit să creadă mesajul prorocului, nu însă numele lui. Acum poporul trebuia să creadă în Fiul, căci Numele lui Iehova este în El (Exod 23,21). Dumnezeu a trimis acum pe Fiul Său la națiunile necredincioase, nu un rânđaș, așa cum a făcut mai înainte (Matei 21,33-39).

Revelarea dragostei lui Dumnezeu

În timp ce dragostea lui Dumnezeu a fost făcută cunoscut lumii în general, ea a fost revelată în mod deosebit familiei lui Dumnezeu. Apostolul Ioan scrie: „*Dragostea lui Dumnezeu față de noi S-a arătat prin faptul că Dumnezeu a trimis în lume pe singurul Său Fiu, ca noi să trăim prin El.*” (1 Ioan 4,9).

Vorbirea Scripturii inspirate în Evanghelie și în epistolă este precisă și clară, că Singurul Fiu al lui Dumnezeu a fost dat lumii și a fost trimis în ea. Filiațiunea veșnică a Celui trimis a oferit strălucire fără asemănare misiunii Sale, în timp ce ea a mărit vina acelor din lume care nu au vrut să creadă în Numele Său. Cu privire la familia credinței însăși, care trăiește prin El, Singurul Fiu este revelarea permanentă a dragostei lui Dumnezeu; contemplarea în adorare a dragostei nemărginite a lui Dumnezeu, care S-a desfășurat în Singurul Fiu, va fi preocuparea permanentă a copiilor lui Dumnezeu acolo sus în casa Tatălui.